

МОЛОДИЙ МЕДИК

№2, лютий 2023 р.

ПЕРШИЙ Є!

Студенти ВНМУ завершили збір коштів на автомобіль для ЗСУ

Студентство ВНМУ збило гроші на автомобіль для ЗСУ. Як це відбувалось — розповідь з перших вуст від організаторки збору, студентки 6 курсу, громадської діячки та волонтерки Анастасії Ясенєвої.

Сказали б мені, що зможу зібрати 234 137,9 грн, об'єднавшись зі студентами, ніколи б не повірила. Все почалось геть незаплановано. Надійшов запит від нашого однокурсника з фронту — я відкрила збір.

За місяць ми збрали лише пів суми, грошей катастрофічно не вистачало, а час спливав. Студенти об'єднались, щоб закрити збір на машину, не маючи зайвої копійки в кишені. Ми проводили ярмарки, конференції, турніри, благодійні акції.

А коли вже наближались до бажаної суми, ціни на авто вирости вдвічі. Палки в наші колеса так і летіли...

Зволікати не можна було, адже кожна хвилинка і кожна секунда коштують на фронті ціле життя. І, зібравши команду, ми вирішили вийти за рамки та організувати масштабну конференцію з акушерства і гінекології — Future me.

Мінімум досвіду, нуль грошей на організацію, оргкомітет — тільки студенти. Ми запросили медійних спікерів, найкращих клініцистів, професорів, які відкрили 8 різних і важливих тем для лікарів в найкращому конференц-залі в серці Вінниці!

Без ніяких перебільшень — нам йшли назустріч усі.

Просимо знижку у 5 разів менше вартості? — Будь ласка!

Запрошуємо на захід крутих лекторів? — Одразу погоджуються.

Шукаємо вагітну для обстеження на конференції? — Я прийду!

Ніхто не відмовив нам у нашій впертості. Всі підтримували, бо ми єдині, ми — українці!

З придбанням авто мені допомагав студент з мого ж потоку Станіслав Гнатівський — висловлюю окрему подяку йому! Вчимося 6 років, і гадки не мали, що на останньому курсі будемо шукати машину для нашого однокурсника.

Гроші збрали, але проблеми не закінчилися. Де знайти машину, чи вона справна технічно, як не натрапити на шахраїв? Занадто велика лежала відповідальність на моїх плечах.

Ціни на автомобілі різко вирости, і попит тільки збільшувався. Прийшли до думки їхати за машиною за кордон, але і це б призвело до додаткових фінансових витрат.

І знову нам допомогли. Виконуюча обов'язки ректора Петрушенко В. В. знайшла нам фонд, який привозить

і перевіряє машини для ЗСУ. Тому машину ми купили дешевше, перевірену, з усіма документами. Щиро від всіх нас висловлюю вдячність Вікторії Вікторівні!

Хочу окремо подякувати моїй команді:

- Марічці Рудишиній, 4 курс, група 7-а.
- Лідії Павлюк, 4 курс, група 2-б.
- Катерині Мизинюк, 2 курс, група 12-б.
- Анні Цвяк, 4 курс, група 44-б.
- Михайлу Суплику, 1 курс, група 44-б.
- Діані Безродній, 1 курс, група 16-а.
- Ірині Полянській, 5 курс, група 15-б.

І всім студентам нашого славетного ВНМУ ім. М.І. Пирогова.

Якщо русня думає, що вони нас зламують, — це буде їхня остання думка! Ми не здамося, бо українці — незламний народ!

На кошти, що залишилися після купівлі, ми провели технічне обслуговування автомобіля із заміною фільтрів та мастил, замінили радіатор пічки та гуму, перевірили розвал-сходження. Заправили повний бак та додали до комплекту 4 повні каністри по 20 л.

Ще ми купили термоковдру й придбали до аптечки шину, биндаж, оклюзійні наліпки, бинти, гемостатичні та протиопікові серветки, щиток на око. Склали до багажника засоби гігієни, цигарки, а ще продукти: каву, чай, консерви, енергетики, солодоші.

Так, цей перший збір тривав дуже довго, але ми зробили висновки і більше не припустимемо помилок. Якщо ми можемо допомогти нашим героям, придбавши машину, ми це зробимо!

Ми зробимо все для нашої України! Ми і є Україна! Дякуємо студентству ВНМУ! Слава Україні!

Третя місія університету втілюватиметься ВНМУ у рамках програми ERASMUS

Роль сучасного університету – не лише забезпечувати навчання та виховання майбутніх спеціалістів. Для прищеплення молодому фахівцю відчуття соціальної відповідальності, а надто у медичній сфері, університети повинні усвідомити й свою третю місію. Ця місія забезпечується ними після навчальної та наукової роботи й полягає у генерації та практичному застосуванні знань за межами академічного середовища, економічному застосуванні досліджень, патентів, у трансфері технологій та в експертизі соціально-економічного розвитку регіону, тісній взаємодії з громадськими організаціями в рамках ефективної реалізації виховної та соціальної роботи.

Саме з метою посилення своєї третьої місії Вінницький національний медичний університет імені М.І. Пирогова взяв участь разом із європейськими партнерами і переміг у конкурсі ERASMUS-EDU-2022-CBHE, що проводиться за підтримки Європейського союзу, з проєктом UNICOM «Університети – громади: зміцнення співпраці».

Виконання проєкту спрямоване на посилення третьої місії українських університетів та сприяння

кращим практикам співпраці між ЗВО та громадами на основі застосування відповідного досвіду країн ЄС: Італії, Німеччини, Швеції, Чехії та Латвії.

Участь ВНМУ у проєкті, який триватиме 48 місяців, стала можливою завдяки послідовній роботі групи з організації проєктної діяльності університету.

Проєктом створюватиметься комплекс заходів з фокусом на підвищення соціальної ролі університетів та активізацію взаємодії університету й спільноти. Зокрема, розроблятимуться ефективні моделі взаємодії між громадами та університетами для забезпечення соціальної згуртованості, стійкості та сталого розвитку.

Програма, зокрема, передбачає вивчення європейського досвіду взаємодії університетів зі стейкхолдерами громад, створення настанов щодо розвитку третьої місії університетів, впровадження хаектонів та різних форм мобільності. Програма зосереджуватиметься на таких важливих аспектах співробітництва громади та університету, як, зокрема, інклюзивність, підприємливість, соціальна згуртованість, захист навколишнього середовища та громадського здоров'я.

Позаяк розвиток сфери громадського здоров'я є одним із пріоритетів сучасної візії ВНМУ, університет, з огляду на вимоги воєнного стану, зобов'язаний виконати почесну місію унікального навчально-науково-практичного закладу, котрий забезпечує життя та здоров'я жителів регіону. І саме завдяки проєкту UNICOM студенти та викладачі ВНМУ мають унікальну можливість усвідомити свою відповідальність перед громадою задля покращення якості життя в ній.

Водночас підвищення соціальної ролі університетів через активізацію взаємодії між ними та спільнотою як один з результатів проєкту UNICOM призведе до розробки державної політики підтримки третьої місії університетів задля забезпечення соціальної згуртованості, сталості та процвітання України.

Таким чином, формування знань та практичних навичок з реалізації третьої місії університету є внеском ВНМУ до становлення України як європейської держави з сучасними практиками взаємодії академічних закладів та суспільства.

Група з організації проєктної діяльності ВНМУ

Зразу дві грамоти за успішну роботу отримав доцент ВНМУ

Зразу дві грамоти за успішну роботу з талановитою молоддю отримав доцент кафедри анатомії людини Вінницького національного медичного університету імені М.І. Пирогова Володимир Олексійович Коваленко.

Одна з них – від Міністерства освіти та науки України за підписом міністра Сергія Шкарлета, інша – від Вінницьких обласної військової адміністрації та обласної ради від, відповідно, начальника ОВА Сергія Борзова та голови ОР Вячеслава Соколового.

Грамоти видані за підготовку

переможців II та III етапів Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук України у 2022 році.

Зокрема, в секції «Медицина» Вінницького відділення МАН на високу оцінку заслужила робота учня 11 класу Вінницького технічного ліцею Миколи Феджаги, виконана під керівництвом доцента Володимира Коваленка.

Подяки були вручені на відкритті обласного туру конкурсу Вінницького відділення МАН України в лютому 2023 року.

Колектив «ММ» вітає Володимира

Олексійовича та бажає йому невичерпного натхнення для нових значущих здобутків в роботі з учнівською молоддю.

«ММ»

Студентське самоврядування ВНМУ отримало нову Раду

Протягом лютого студентська спільнота Вінницького національного медичного університету обирала собі нового очільника: тиждень у телеграм-каналі РСС відбувалась реєстрація кандидатів, 16 лютого опублікували програми 6 претендентів, а вже за тиждень голосуванням у чат-боті був обраний переможець.

Ним став студент 5 курсу медичного факультету № 1 Полажинець Михайло. Основним і найважливішим завданням голови Ради студентського самоврядування Михайло вважає відстоювання інтересів студентів. «...погодження головою РСС документів, що стосуються формату навчання, організації навчального процесу тощо без врахування думки студентів для мене є неприпустимими... вважаю, що перед кожним таким рішенням необхідні інформування студентів та опитування їхньої думки», — написав він у передвиборчій програмі.

Іншими пріоритетами у програмі Михайла Полажинця є відкритість та звітність, збільшення залученості студентства до проектів Ради студентського самоврядування шляхом публічного звітування про діяльність її комітетів.

Також Михайло планує сприяти набуттю студентами усіх необхідних лікареві практичних умінь, домагатися впровадження навчальних курсів, де б здобувачі вищої медичної освіти отримували практичні навички — від надання домедичної допомоги й проведення ін'єкцій до інтубації, набували спеціалізованих практичних умінь.

Важливими в роботі РСС стануть також розвиток і поглиблення співпраці РСС із громадськими організаціями, реалізація спільних проектів та заходів, які б охоплювали якомога більше студентів громадською роботою, стажуваннями й іншими можливостями, та підтримка студентських ініціатив.

За кілька днів новий голова РСС

зібрав та опублікував резюме кандидатів до складу Ради, а потім у прямій трансляції в Instagram кожен, хто бажав, міг подивитись інтерв'ю з ними. Згодом були обрані:

- Заступник голови РСС з навчальної діяльності — Плавков Олег, 5 курс.
- Заступник з операційної діяльності — Васильєв Микита, 5 курс.
- Заступник із комунікацій — Шалагай Ольга.
- Секретар — Герасимич Анна, 3 курс.

На прохання «Молодого медика» Михайло розповів, як планує реорганізувати роботу РСС та які має нагальні задуми:

«Крім пунктів, описаних у моїй програмі, основне завдання, що бачу перед собою, — налагодження роботи самоврядування, детальне розмежування компетенцій учасників самоврядування, роботу над нормативно-правовою базою. Робота студентського самоврядування останніми роками була хаотичною, самі студенти не мали механізмів впливу на самоврядування, що й порушило комунікацію між РСС та звичайними здобувачами освіти. Я вважаю, що кожен студент має право брати активну участь в житті самоврядування, адже основне його завдання — забезпечення студентам можливості самостійно вирішувати питання власного дозвілля, навчальної діяльності, брати участь в управлінні університетом та відстоювати свої інтереси.

Самоврядування має бути органом, який може допомогти студенту

з вирішенням будь-якого питання, надасть пораду та консультацію. Щоб досягти цього, маємо ще багато зробити. Насамперед — змінити структуру самоврядування, розширити повноваження делегатів від груп, які отримують більше впливу на РСС, обрати контрольну-ревізійну комісію, яка наглядатиме за правомірністю дій РСС та буде підпорядкована безпосередньо студентській конференції, а отже — кожному з членів спільноти.

Крім цього, звичайно, працюватимемо над іншими завданнями: оновлення (створення) сайту РСС, робота щодо міжнародних обмінів та стажувань, налагодження розподілу атестаційних балів та оновлення правил проектної діяльності».

Бажаємо Михайлові та усій новій команді РСС плідної роботи, ефективних і прозорих комунікацій, успіхів у розвитку можливостей студентського самоврядування.

Романтичний фотофакт

До Дня закоханих спорткомітет ВНМУ провів конкурс парних поз йоги

Умови були прості: виконати з коханою людиною неординарну позу йоги, зробити світлини, описати свою пару в кількох словах й надіслати це інформацію до спорткомітету.

Голосування відбулося 14 лютого у телеграм-каналі РСС.

Дві пари-переможниці отримали квитки до Вінницького академічного музично-драматичного театру ім. М. К. Садовського

Запрошуємо всіх ще раз помилуватись талановитими, спортивними, веселими і закоханими:

Пара 1: Іван Кардач і Юлія Небосклонова «КМС з поїдання піци та печива»

Пара 2: Руслан Трачук та Катерина Гриня «Кохання на виживання!»

Інна Іванівна Андрушко: «Працювати чесно, відкрито, виключно в межах закону і лише на розвиток університету»

Перший рік на відповідальній посаді проректора з науково-педагогічної роботи і міжнародних зв'язків у професора, доктора медичних наук Андрушко Інни Іванівни припав на воєнний час. Вона погодилась розповісти «Молодому медику» про неочікувані виклики, поточний стан роботи з іноземними студентами та плани — нагальні й перспективні.

Розкажіть, будь ласка, нашим читачам, як Ви прийшли у професію лікаря, кого вважаєте своїми вчителями?

Наша родина жила у Бершаді Вінницької області. Після восьмого класу я вступила до Бершадського медичного училища, закінчила його з відзнакою. І далі на сімейній раді ми вирішили, що продовжуватимемо здобувати медичну освіту у Вінницькому медичному інституті. Тоді це видавалося логічним вибором. І хоча на перший погляд здавалося, що цей вибір був обумовлений просто збігом обставин, зараз є усвідомлення, що то була доля.

Все в житті відбувається у належний час і в потрібному місці. І сьогодні, споглядаючи назад, я вдячна долі, що вступила до найкращого медичного закладу України, знаному не лише на Поділлі, а й далеко за межами України, навчалась у ньому. Пишаюся, що саме у Вінницькому медичному університеті пройшов мій розвиток, моє становлення — шлях від лаборанта до сьогоднішньої посади.

Кожний важливий етап в моєму житті завжди був пов'язаний зі змінами, до яких мала адаптуватися, мобілізуватися. Не все давалося легко, але я завжди намагалася опанувати те, чого ще не вмію, працювати з максимально можливою віддачею. Водночас на кожному важливому відтинку професійного розвитку мені талантило спілкуватися, співпрацювати з висококваліфікованими фахівцями, творчими, мудрими наставниками та особистостями, які зумовили широту мого шляху, визначили напрямки моєї наукової діяльності.

Якщо говорити про кандидатську дисертацію, мені пощастило, що я працювала на кафедрі (каф. внутрішньої медицини №1 — ред.) з

професоркою, докторкою мед. наук Валентиною Костянтинівною Серковою, з чудовим педагогом, науковцем, лікарем, мудрою жінкою. Докторську роботу я виконувала з іншим своїм наставником — видатним вченим нашого університету, неперевершеним, талановитим біохіміком, непересічною особистістю, людиною, яка любила життя у всіх його барвах, — професором Олександром Олексійовичем Пентюком. Звичайно, на кожному етапі важливу роль відігравав академік НАМН України професор Василь Максимович Мороз, без підтримки якого, сприяння та розуміння не було б мого старту.

І навіть призначення мене проректором — це вияв великої довіри Василя Максимовича. Нові обов'язки були складними для мене, незвичними, але я намагалася працювати так, щоб не підвести ректора.

Які пріоритети Ви визначили для себе, коли були призначені на посаду проректора з науково-педагогічної роботи та міжнародних зв'язків?

Працювати чесно, відкрито, виключно в межах закону і лише на розвиток університету.

Ваша теперішня робота вимагає постійної уваги до людей, безлічі різноманітних документів, занурення в юри-

дичні тонкощі, модерування багатьох процесів. Які секрети допомагають Вам все встигати?

До минулого року я не займалась адміністративною роботою. Для мене це було надзвичайно відповідальним, новим складним етапом діяльності, і дотепер виникають питання, які потребують опанування, аналізу, занурення.

А особливих секретів немає. Ранній підйом. Кава — й початок роботи за комп'ютером. Обов'язково планування робочого дня, а ввечері — перевірка за чеклістом, що зроблено, а що ні. Потреба та бажання постійно чомусь навчатись. А найголовніше, це підтримка моєї родини: дорогих батьків, брата, доньки та онучка.

Ви прийняли посаду, а з нею — певну систему роботи. Але так сталося, що буквально через два тижні початок війни спричинив фундаментальні зміни як у житті всіх українців, так і у роботі університету. Як вдалося опанувати ситуацію і як зараз ВНМУ працює з іноземними студентами?

Виклики, хоч і не такі масштабні, почалися з перших днів призначення. Напередодні офіційного призначення та прийняття справ, у четвер (3 лютого 2022 р. — ред.) мені за телефономували о сьомій ранку, що швидко до лікарні доправили нашого іноземного студента без свідомості. Далі — організація візиту Надзвичайного та Повноважного Посла Ісламської Республіки Пакистан в Україні (візит співпав з днем народження проректорки — ред.).

Розпочата 24 лютого війна росії проти України суттєво вплинула на всі аспекти життєдіяльності держави в цілому та, зокрема, наклала відбиток на роботу університету, вплинувши на провадження освітнього процесу, вступну кампанію 2022/2023 року та на міжнародну діяльність.

У лютому 2022 року у нас було до 3 тис. іноземних студентів, яких за перший тиждень війни ми мали евакуювати з Вінниці: довелося розв'язувати проблеми з транспортом, пальним, перетином кордону.

Пережили евакуацію — почалися

відрахування студентів за власним бажанням. Першою та найголовнішою причиною була війна. По-друге, у більшості іноземних країн, першою чергою Медичною радою Індії, заборонене онлайн-навчання. А найчисельнішою діаспорою ВНМУ ім. М.І.Пирогова залишається саме індійська. Отже, почалась підготовка академічних довідок: виявилось, що така процедура не стандартизована, немає чіткого алгоритму, не визначені терміни.

Тобто щодень — це нові виклики. Незважаючи на всі складнощі, у 2022 році на перший курс було зараховано 72 іноземних громадяни за ступенями, спеціальностями, освітніми програмами, формами навчання відповідно до ліцензії та 37 здобувачів освіти поновлено на навчання в університеті на різних курсах та спеціальностях. Від початку війни більше ніж 500 наших студентів-іноземців, переважно старших курсів, повернулись до України.

У поточному навчальному році навчання проводиться у змішаному форматі. Частина предметів викладається онлайн, інші — офлайн. Більшість іноземних студентів за наявних обставин, на жаль, займаються дистанційно.

Впродовж весняного семестру 2022 р. разом із помічником посла Індії в Україні Резніковим Ю.П. ми провели дослідження щодо того, як дистанційний формат впливає на якість навчання. Адже зрозуміло, що в медичній освіті багато важить практичний компонент освітньої програми, і та ж Медична рада Індії, зокрема, вимагає, щоб студент мав щонайменше рік практичних занять.

Проведене опитування студентів медичних ЗВО України та аналіз результатів засвідчив, що понад 50% не відмічають погіршення якості надання освітніх послуг в онлайн-форматі, водночас понад 70% здобувачів освіти вказали на зниження якості саме практичної підготовки, відсутність чи суттєве обмеження можливості навчатись безпосередньо біля ліжка пацієнта.

На мою думку, в медичних закладах освіти можуть бути використані окремі елементи дистанційної освіти. Це регламентовано і нормативно-правовими актами нашої держави, у нашому університеті розроблені відповідні положення.

Але саме елементи: як-то відеолекції, консультації. Такий формат важливий, особливо для іноземних студентів задля збереження комунікації з ними. Натомість оволодіння практичним компонентом освітніх програм, набуття практичних навичок та вмінь, наочний розбір клінічних випадків потребують роботи в клініці, в симуляційних центрах.

Окрім цього, війна зацентрувала, висвітлювала слабкі місця та окреслила нові виклики — стосовно програм академічної мобільності, програм обміну, наявності філій університету у безпечних місцях, країнах.

Ми почали працювати над цим запитом. Але проблема не у відсутності бажання чи браку викладачів для реалізації програм мобільності, а у певних юридичних, адміністративних та організаційних моментах, які не можна вирішити швидко, — і наразі вони не є повністю вирішеними.

До нас звертались університети з Грузії, Азербайджану стосовно програм обміну, але пропозиції, що надходили, на сьогодні є не зовсім прийнятними для університету в юридичному та інших аспектах. Задля організації програм академічної мобільності, стажувань і практичної підготовки здобувачів вищої освіти у 2022 році підписано договір про співпрацю з Університетом Яна Кохановського у місті Кельце та тривають перемовини з медичним інститутом Ягеллонського університету у Кракові.

Сподіваюся, що до початку нового навчального року ми зможемо реалізувати ці домовленості, наміри на перспективу. Натомість маю міцну віру в те, що закінчиться війна і всі наші іноземні студенти повернуться до України, що ми відновимо в повному обсязі аудиторну форму навчання.

Якби зараз Вам як проректору надали необмежений фінансовий карт-бланш на реалізацію будь-яких проєктів, щоб ви зробили першо-чергово?

Насамперед хочу зазначити, що наш університет під багаторічним керівництвом Василя Максимовича Мороза досяг визначних успіхів у всіх аспектах діяльності. А необхідність тих кроків, мрій, бажань за наявності необмеженого фінансового карт-бланшу, які я зараз окреслю, обумовлена тим, що сучасний світ вимагає нових підходів, змін у стандартизації низки процесів, їх уніфікації, вимагає нового ритму в багатьох аспектах діяльності університету.

Для збереження й збільшення контингенту студентів-іноземців, розширення географії країн у першу чергу потрібно пройти акредитацію у Незалежній агенції з акредитації та рейтингу (IAAR) і отримати сертифікат міжнародної інституційної акредитації. Це дозволить визнавати диплом ВНМУ у багатьох країнах світу, адже чимало наших випускників підтверджують свої дипломи в американських вишах.

Зокрема, у співпраці з ECFMG

(Educational commission for foreign medical graduates) США було підтверджено близько 100 документів випускників ВНМУ ім. М.І. Пирогова за різні роки випусків. До 2024 р. наші дипломи ще можуть визнаватись без сертифіката IAAR, далі це стане неможливим.

За підтримки в.о. обов'язків ректора Вікторії Вікторівни Петрушенко зроблено перший крок в цьому напрямку — подано заявку на акредитацію, очікуємо на відповідь. Як показує аналіз вимог до проходження акредитації, процес акредитації є досить тривалим і за інтенсивної та злагодженої нашої роботи у рамках термінів, визначених Агенцією, він займе близько півтора року.

Враховуючи досвід останнього року, можу сказати, що потрібна постійна активна промоція університету — не разова, а ґрунтовна й послідовна. Оновлення, осучаснення сайту, відеоматеріалів, насамперед вдосконалення вебсторінки факультету підготовки іноземних громадян.

Необмежений фінансовий карт-бланш використала б на модернізацію нашого симуляційного центру з оснащенням сучасними тренажерами, на яких можна буде відпрацьовувати та вдосконалювати практичні навички роботи зі стандартизованим пацієнтом відповідно до стандартів кращих практик.

Дещо доповнила б освітні програми саме з орієнтацією на потреби іноземних студентів з урахуванням міжнародних стандартів у галузі медичної освіти. Бо у деяких питаннях зараз ми бачимо відмінність у підходах, і багато що треба узгодити. Це потребує великої роботи і, безумовно, коштів.

Якщо говорити про міжнародну діяльність глобально, то цей напрямок потребує розробки й втілення стратегії інтернаціоналізації — як в освітній, так і в науковій сфері: через створення спільних освітніх програм, програми подвійних дипломів, розширення програм академічної мобільності, співпраці в рамках міжнародних проєктів, отримання грантів. Можливо, на часі розробка власних проєктів. Все це потребує, звичайно, суттєвих фінансових вкладень та людських ресурсів.

Маю переконання, що такі заходи на часі та необхідні. Й сподіваюся — вони будуть втілені, реалізовані, бо співпало так, що багато з моїх задумів є частиною стратегії розвитку, яку нещодавно запропонувала в.о. обов'язків ректора Вікторії Вікторівни Петрушенко. Певнена, що спільними зусиллями усіх ми зможемо модернізувати університет й інтегрувати його до європейського освітньо-наукового простору.

Спілкувалась Тетяна Ігнатєва

Британський хірург провів складну операцію разом з вінницькими колегами

Під час візиту до Вінниці знаний британський хірург, очільник відділення пластичної та реконструктивної хірургії лондонського Королівського коледжу хірургів Англії Шихан Хеттіарачі провів складну операцію з використанням лоскутної техніки для закриття дефектів м'яких тканин.

Доктор Шихан Хеттіарачі має широке поле дослідницьких інтересів, яке включає результати після важких травм, результати після реконструкції кінцівок, тканинну інженерію для реконструкції травми та трансплантацію руки, якою він займався, отримавши трирічну дослідницьку стипендію (Массачусетська загальна лікарня, Гарвардська медична школа, Бостон, США).

В рамках візиту британського колеги сумісно з працівниками кафедри хірургії № 2 та лікарями КНП «Міська клінічна лікарня швидкої медичної допомоги» були виконані оперативні втручання з використанням лоскутної техніки для закриття дефектів м'яких тканин. Такі операції є технічно складними та виконувались вперше в клініці хірургії № 2 на базі КНП «Міська клінічна лікарня швидкої медичної допомоги».

Пацієнт з мінно-вибуховим пораненням м'яких тканин правого плеча та пошкодженням кісткових структур потребував оперативного

втручання. Після підготовки рани за допомогою VAC-системи перед операцією було визначено за допомогою міні-доплекса ангіосоми (артерії, які живлять лоскут) спини.

Оперативне втручання тривало 5 годин. Першим етапом операції було виділення параскапулярного шкірно-підшкірного лоскута з судинною ніжкою, довжиною близько 15 см. Далі створено два тунелі: підм'язовий (під m. teres major та частково musculus latissimus dorsi) та підшкірний (в паховій ямці).

Через вказані тунелі шкірно-підшкірний лоскут на судинній ніжці було переміщено на передню поверхню плеча та фіксовано безперервним швом до країв рани. Таким чином дефект м'яких тканин передньої поверхні плеча був закритий шкірно-підшкірним лоскутом зі спини. Пацієнта виписали зі стаціонару на дев'яту післяопераційну добу.

В одній команді з британським хірургом працювали українські лікарі та співробітники університету:

- Анестезіологічна служба: лікар-анестезіолог Гуменюк Микола Васильович, лікар-анестезіолог Гуменюк Ігор Миколайович, лікар-інтерн Шмалюх Тетяна Петрівна.
- Хірурги: доцент кафедри хірургії N 2 Форманчук Тетяна Володимирівна,
- аспірант кафедри травматології Вербін Максим Володимирович.
- Операційна медична сестра Кіденко Анастасія.

Щиро дякуємо лікарю Шихану за допомогу, можливість отримати унікальний досвід та набути нових оперативних навичок.

**Тетяна Форманчук,
доцент кафедри хірургії № 2**

Михайло Володимирович Йолтухівський: «Я закохався в науку, і вона мене більше не відпустила»

Понад пів сторіччя життя, пов'язаних з Вінницьким медичним університетом, присвячених науковій та викладацькій діяльності... Співбесідник «ММ» — професор, д-р. мед. наук, завідувач кафедри нормальної фізіології ВНМУ Михайло Володимирович Йолтухівський.

Михайле Володимировичу, яким був Ваш шлях у професію лікаря?

Медицину я вподобав ще в дитинстві. Батько мого однокласника Негребецький Сигізмунд Сигізмундович працював фельдшером. Це була чудова високопрофесійна людина. Навіть сьогодні він є для мене взірцем того, яким має бути сімейний лікар.

Крім того, мої шкільні вчителі, без винятків, заклали фундамент любові до знань і тим створили стартовий майданчик для подальшого навчання. Зокрема, вчитель біології Андрій Андрійович Токар прищепив любов до цієї дисципліни та усіх процесів, пов'язаних із нею. Тому, коли настав час обирати професію, сумнівів у мене не виникло.

Вісім класів школи я закінчив з грамотою та був зарахований на перший курс Кам'янець-Подільського медичного училища. З власного викладацького досвіду тепер можу оцінити, як пощастило мені з талановитими викладачами медучилища. Закінчив його у 1972 р. з дипломом з відзнакою. Потім два місяці працював фельдшером амбулаторії сільської дільничної лікарні, а у вересні був зарахований на перший курс педіатричного факультету Вінницького медичного інституту ім. М. І. Пирогова.

У групі були переважно випускники медичних училищ, під час навчання ми майже всі працювали в лікарнях, на швидкій допомозі. Але, попри це, пропусків не те що практичних занять, навіть пропусків лекцій не було: всі були мотивовані здобути гарну освіту.

Уже на першому курсі я познайомився з Михайлом Степановичем Пушкарем, який працював на кафедрі патологічної анатомії. Він залучив мене до громадської роботи, привів до наукового гуртка на кафедрі нормальної фізіології. Моїм першим керівником була тоді ще аспірант, а нині — професор-фізіолог Людмила Олександрівна Солюйова.

Надзвичайно поталанило також і з викладачем кафедри — навчав мене молодий талановитий асистент Василь Максимович Мороз. Привчив нестандартно мислити, вивчати проблемні питання за багатьма джерелами, ретельно аналізувати деталі (В. М. Мороз — д. мед. наук, професор, академік НАМН України, ректор ВНМУ у 1988-2023 роках — ред.).

Усі шість років навчання я був членом фізіологічного студентського наукового гуртка. Закінчив медінститут з відзнакою у 1978 р., й Вчена рада рекомендувала мене до виконання наукової роботи.

Ми знаємо, що ви багато років були активним членом редколегії «Молодого медика»...

Так. У нас в редколегії була чудова потужна команда: я працював з доцентами кафедри анатомії Недорізанюк Оленою Михайлівною, Смольським Леонідом Павловичем, доцентом кафедри патологічної анатомії Пушкарем Михайлом Степановичем.

Тоді з редакцією багато співпрацювали представники студентського активу: Погорілий Василь Васильович, Коваленко Володимир Олександрович, Березняк Михайло Андрійович. І ще цікава справа, до якої була причетна редакція: курсові та факультетські стінні газети. Була тоді така форма студентського самоврядування. Ми як редколегія допомагали з ідеями, оформленням, правильністю мови.

Степан Кіндратович Псюк тоді був секретарем парткому й хтось йому

пожалівся: мовляв, вивісили газету, а хтось зняв. Він відповів: «Отже, газета влучила в ціль!»

Тоді «Молодий медик» виходив раз на тиждень, друкувався в обласній типографії. А крім газети на папері у нас, з ініціативи професора Пушкаря, виходила університетська радіогазета. Вона звучала кожного дня на великій перерві. Диктором був Ігор Володимирович Сергета (нині - д-р. мед. наук, проф., зав. каф. загальної гігієни та екології ВНМУ - прим. ред.).

Робота у редакції не тільки дала мені можливість спілкування з такими цікавими людьми, але й стала гарною школою української мови. Особливість у тому, що викладали тоді російською мовою, а «ММ» виходив українською. Й практично всі матеріали доводилось перекладати.

Потім, коли почалось викладання українською на кафедрі, мені було значно легше: я був підготовлений до мовного середовища роботою з професійними редакторами, коректорами. З того часу завжди тримаю під рукою російсько-український словник та правопис.

Праця у редакції мала велике значення для навичок роботи з навчально-методичними документами. До речі, наша кафедра вперше в Україні видала російсько-український фізіологічний словник.

Вибір кафедри нормальної фізіології для подальшої наукової роботи був законним, адже Ви, власне, зробили його ще студентом?..

У виборі кафедри нормальної фізіології ключову роль зіграв чудовий колектив та авторитет завкафедри — професора, д-ра мед. наук, Ніни Василівни Братусь. Її людські якості, ставлення до студентів, науковий авторитет — усе це призвело до того, що без сумнівів залишився на очолюваній нею кафедрі, який і присвятив 45 років своєї роботи.

**Початок.
Продовження на 8-й стор.**

«Я закохався в науку, і вона мене більше не відпустила»

*Продовження.
Початок на 7-й стор.*

Пощастило з вчителями, котрі навчали, як робити добре: і Ніна Василівна такою була, і Василь Максимович таким є. Ніна Василівна дійсно навчала, як працювати. Над мою кандидатською дисертацією ми працювали разом із перших сторінок. Написав параграф — і до Ніни Василівни. Вона сідає і вчить, як треба правити. Й далі ти вже пишеш з урахуванням її рекомендацій.

Пам'ятаю, як цікаво викладав Василь Максимович. І мені як студенту навіть якось соромно було відповісти тільки за підручником. Щось треба було ще прочитати, знати більше.

На кафедрі нормальної фізіології я працював на посадах старшого лаборанта, аспіранта, асистента, старшого викладача, доцента, професора, а з 2015 р. є завідувачем кафедри.

У Вас цікава географія захистів: кандидатську роботу захищали у Вірменії, докторську — у Донецьку. Як так склалося?

Моїм вчителем і науковим керівником була професор Братусь Ніна Василівна — спеціаліст з фізіології мозочка. В СРСР центрів, що займалися його вивченням, було лише чотири: у Вінниці, Кишиневі, Єревані та Ленінграді.

Кандидатська робота була присвячена електрофізіології мозочка, тож куди мав їхати захищатись? До Фанарджяна! Віктор Варфоломійович був всесвітньовідомим фізіологом, президентом АН Вірменії, членом кореспондентом АМН СРСР.

Захист в Єревані — то була висока планка, але ми були впевнені у своїх силах. В Єревані мене дуже приязно зустріли, і то, звичайно, був вияв поваги насамперед до Ніни Василівни.

Консультантом моєї докторської дисертації був Мороз В.М. Захист відбувся у Донецькому державному медичному університеті — там на той час теж був потужний науковий центр з дотичними до нашого напрямками діяльності.

Як ви отримали звання «Винахідник СРСР»?

За свій найперший винахід — спосіб діагностики панкреатиту. Розробляли його разом із клініцистами. Наша робота дала змогу визначити характер запалення і його локалізацію за електричними характеристиками підшлункової залози. Власне, після цього дослідження я ще більше закохався в науку, яка мене більше й не відпустила.

Якими науковими розробками Ви займаєтесь зараз?

Зараз особливе зацікавлення викликає дослідження, пов'язане зі способами реєстрації електрокардіограми. У нас багато наукових розробок, які торкаються саме телемедицини. От, наприклад, ми реєструємо показники центральної нервової системи у тварини, яка перебуває в умовах вільної поведінки. Тобто, сигнали передаються тільки завдяки телепередачі інформації.

Так само вже оформлений у нас винахід щодо телепередачі фонокардіограми, який дозволяє оцінити стан оператора при роботі в екстремальних умовах, або ж бійця-розвідника, який пішов на завдання. За показниками роботи серця можна визначити чимало факторів (наприклад, наявність емоційного напруження, стресу, тривожності) і, так би мовити, дистанційно оцінити стан здоров'я людини.

Таким самим способом можна стежити й за іншими органами, навіть визначати показники електричної активності мозку, електричну здатність м'язів, котрі керують рухами очей тощо. Зазвичай такі напрацювання використовуються в космічній та авіаційній галузі, але й у військовій будуть корисними.

Якими життєвими принципами Ви керуєтесь за прикладом Ваших учителів?

Перш за все — любити людей. Чесно виконувати свою роботу. Не обманювати нікого.

Слушно кажуть: речі треба робити такими, як ти хочеш. А людей сприймати такими, як вони є. Найважливішими є відносини в колективі.

Спілкувалася Тетяна Ігнат'єва

Вітаємо ювілярів лютого:

- Андрушко Інну Іванівну — проректорку з науково-педагогічної роботи та міжнародних зв'язків
- Башинську Олену Іванівну — доцентку кафедри анатомії людини
- Беляєва Едуарда Вікторовича — завідувача кафедри ортопедичної стоматології
- Дремлогу Ірину Анатоліївну — головну бібліотекарку Наукової бібліотеки ВНМУ
- Зінченка Петра Васильовича — столяра будівельної групи
- Йолтухівського Михайла Володимировича — завідувача кафедри нормальної фізіології
- Ковальського Володимира Володимировича — спюсаря-сантехніка гуртожитку ПО
- Лук'яновича Ігоря Леонідовича — асистента кафедри психіатрії, наркології та психотерапії
- Мельника Олександра Миколайовича — сторожа корпусу лікувальної фізкультури
- Муренко Галину Петрівну — завідувачку господарства господарчого двору
- Орловську Людмилу Сергіївну — лаборантку кафедри ортопедичної стоматології
- Паламарчук Ніну Віталіївну — старшу лаборантку кафедри біологічної та загальної хімії
- Палій Ірину Гордіївну — завідувачку кафедри внутрішньої та сімейної медицини
- Рижук Юрія Анатолійовича — столяра морфологічного корпусу
- Саврун Тетяну Ігорівну — доцентку кафедри педіатрії № 1
- Старинець Наталію Георгіївну — доцентку кафедри неврології та нейрохірургії ФПО
- Трофимову Тетяну Гордіївну — сторожа морфологічного корпусу
- Чекотун Тетяну Вікторівну — доцентку кафедри педіатрії № 1
- Чубар Ірину Миколаївну — прибиральницю службових приміщень морфологічного корпусу
- Юрченка Петра Олександровича — доцента кафедри біологічної та загальної хімії

Зичимо ще багато плідних та щасливих років життя, миру на нашій землі, злагоди й добробуту. Хай життя примножується новими професійними та особистими здобутками, зігриває любов'ю і повагою від близьких та колег!